

La Ciutat

Quinzenal afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya

Redacció i Administració: Alonso Martínez, 27 - NÚMERO SOLT: 10 CENTIMS

El poble i l'Ajuntament

L'Ajuntament targarí té una trista idea del poble que el pateix. D'aquest poble que l'elegí a regir-lo, i que en tot és sobirà seu. Tàrrrega, és el poble. Tàrrrega no és l'Ajuntament.

Ara que la majoria dretista, d'ordre, lliga, independent, creu tot el contrari.

Vegis sinó com la majoria, per a ventilar les qüestions una mica importants que se'ls ha plantejat —nomenament d'arquitecte, de secretari— i que l'han minada interiorment fins a destruir-la, ha preferit sempre l'aire enrari i la reserva de la sala de Secretària, a respirar a plé pulmó i resoldre els assumptes públicament en el saló de sessions davant del poble.

Després d'un *consejillo*, els regidors surten amb la cara radiant de satisfacció. Les passioletes que els devoren, com a tota vida humana, han restat soterrades, amb els crits i els impropis, que la confiança de no ésser escoltats, els fa arrencar més estridents i encesos. Tot queda en la sala pobra de llum i de sol, i els renecs dormen la pau dels justos, entre el paperam dels exercicis anteriors i les Gacetes endarrerides.

El poble, amb la conducta de catau de l'Ajuntament, tampoc sap res de res.

I cal, i convé remarcar-li les nafres que ens afecten, per tal de fer-lo reaccionar i obrar després en conseqüència.

No admetem la perplexitat davant una presa de possessió del càrrec del nou Secretari municipal, després de dues sessions d'intentar discutir el seu nomenament i quedar el dictàmen damunt la taula, ni l'actitud comprensiva de la vanitat humana, en un Alcalde que fa qüestió de vara i de....., el nomenament i després segueix tan tranquil·let com abans en l'Alcaldia.

Cal enterar al poble, dels apercebiments que la Generalitat adreçava a l'Ajuntament demanant l'expedient de provissió de Secretari.....

No concorren a l'Ajuntament la minoria que fiscalitzava els seus actes, es missió principalíssima de la premsa, cuidar dels interessos de tots, i mostrar públicament, —perquè sigui el poble qui ho jutgi,—totes les plagas i etzagaiades dels consellers i, fins els concursos municipals que es poguessin adjudicar a dependents-apoderats, dels quals no se sap si els afecta, la tarifa j. o la s. de la contribució industrial.

Obrant d'aquesta manera, lograrem dues coses: intervenir i evitar noves calamitats municipals, i fer patent l'abisme que separa l'actual Ajuntament i el poble de Tàrrrega, i sigui aquest qui al concórrer de nou a les urnes, porti a casa la ciutat persones que millor el sàpiguin comprendre i servir.

Escandall

Predicar el què no es creu

Podrà ésser paradoxal, però no és menys cert, que l'home que acostuma parlar en públic, en els moments espectaculars troba més arguments a la seva tesi predicant allò que no creu. I només en la intimitat i en converses sense importància és quan s'expressa amb sinceritat.

En els mítings sanitaris —per exemple— sentireu dir a aquests sociòlegs calbs que mai no han tingut fills, paraules com és ara aquestes: «La maternitat és una funció santa, una llei divina, un imperatiu tan elevat i tan formós, que en lloc de causar vergonya deu enorgullir». Però les dones sensibles saben endevinar prou bé que aquests mateixos sociòlegs quan anant amb un amic íntim contemplen pel carrer un embaràs en el seu cenit, no diuen amb llàgrimes als ulls: «vetaci una santa dama ungida per la llei divina de la maternitat», sinó que murmuren a l'orella de l'amic amb un somriure als llavis: «aquesta individua fa nou mesos que estava quelcom més divertida que no pas ara».

El Sr. Triès de Bes, diputat al Parlament català, no sé que deu opinar respecte la maternitat, però sí que sé que ha predicat el què no creia quan al Parlament defensava l'austeritat advocant per a que no es cobressin les mil pessetes mensuals que tenen consignades els diputats. Perquè poc temps després confessava ingènuament a uns estudiants:

— Anar al Parlament sense les mil ptes? Ah, no. Jo no hi vaig!...

OKAY.

Antonio Pàmies
Quint

La Junta de Seguretat

Unes declaracions del Governador civil, Sr. Ventós

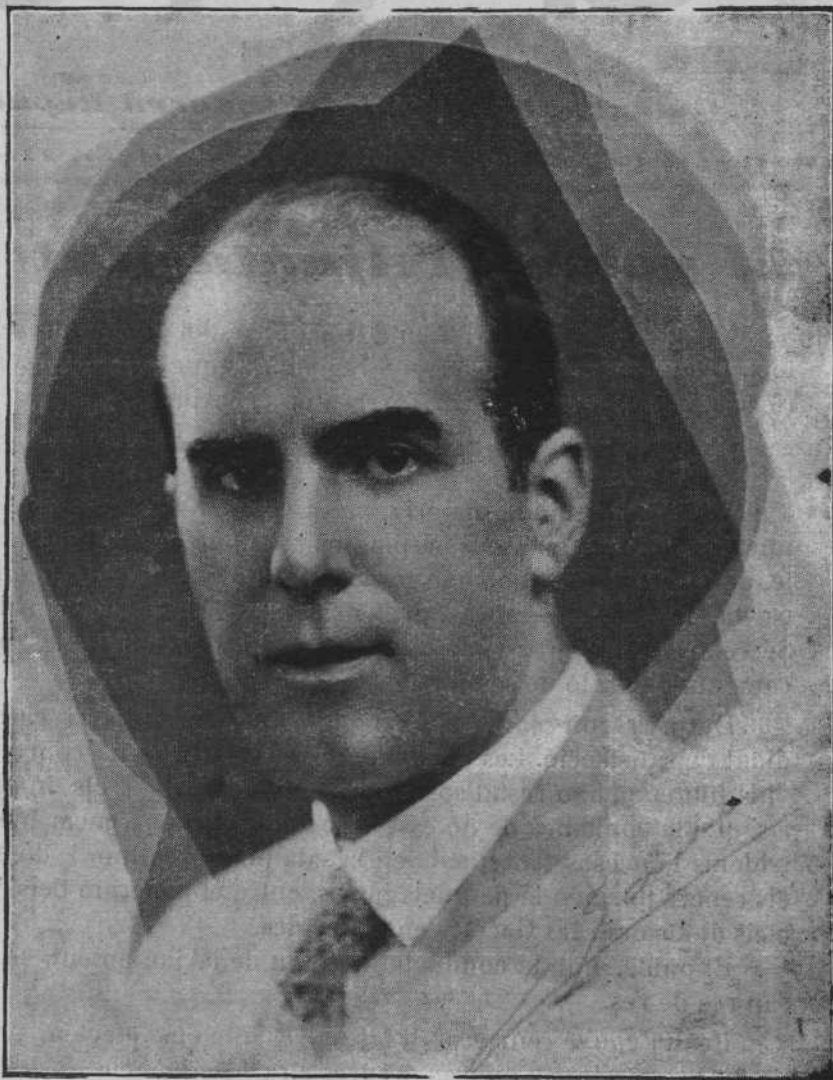
Ningú millor que el nostre apreciat Governador D. Antoni Ventós, podia donar-nos una referència més exacta de la missió i atribucions d'aquest organisme transitori que és la Junta de Seguretat, per la seva condició de membre d'ella com a informador, i hem anat a veure el simpàtic Governador, tan volgut per tots els lleidatans i comarcans que no saben d'un sol conflicte que amb l'intervenció del Sr. Ventós, s'hagi aguditzat, car ben al contrari, tots han estat resolts i satisfactòriament per a les parts que discutien els seus interessos, i sempre en breus dies. Parlin, si no, les vagues d'obriers tèxtils del Segrià, i d'altres conflictes més recents entre propietaris i parcers, que han estat solucionades amb un tacte i coneixement de causa, que l'han fet igualment creditor a l'estima dels treballadors i dels burgesos.

A les nostres preguntes ens contesta:

Com ja sabeu per les referències que al seu dia va publicar la premsa de Barcelona, en sortir de la sessió en la qual va constituir-se la Junta de Seguretat vaig negar-me a satisfer els desigs dels periodistes barcelonins que pretenien recollir algunes declaracions meves a propòsit de l'acte que acabàvem de celebrar. I vaig negar-m'hi no pas per desconsideració a la premsa, per a la qual he tingut sempre la màxima atenció, car la considero el mitjà més eficaç per a orientar l'opinió pública, sinò perquè figurant com figuro a la Junta, en qualitat d'informador no m'era permès d'assenyalar orientacions que solament poden portar-les a la Junta els vocals amb facultats per a prendre acords.

Ha estat un veritable encert del Govern i de la Generalitat l'elecció dels vocals que constitueixen la Junta de Seguretat. Tots ells, persones de reconeguda capacitat i competència per a les qüestions d'ordre públic i plenes d'un provat amor a la República, estan posseïts del millor esperit per a realitzar amb la màxima eficàcia la feixuga i delicada tasca que se'ls ha confiat.

De la importància que té per a Catalunya el traspàs dels serveis d'ordre públic, n'és prova els comentaris contraris al dit traspàs que varen fer els partits d'oposició en presentar-se al Parlament el dictàmen de la Comissió d'Estatuts. Tres punts hi havia al nostre Estatut que per ésser les artèries que havien de portar la vida a la nova organització de Catalunya, patiren de

D. Antoni Ventós, Governador civil de Lleida

l'obstrucció aferrissada dels seus enemics: els referents a Ensenyança, Finances i Ordre Públic, i cal recordar amb goig, la posició franca de cordialitat i ajuda, que el Govern prestà a la nostra causa, al facilitar fos discutit i aprovat, en un parell de sessions del Parlament, el capítol de la seguretat pública a Catalunya proposant entengués en el traspàs de serveis una Junta de Seguretat mixta, que suara s'ha constituït.

— Iniciem altres preguntes sobre qui serà el possible Comissari General i iniciatives i tasca a realitzar per la Junta, les quals D. Antoni Ventós, deixa a l'aire, abundant en les manifestacions anteriors, i llavors ens apressem a acomiadar-nos del nostre amable entrevistat, de qui en reclamem l'atenció, comissions de veïns de varis pobles de la comarca.

R. VILLERÓ.

Lleida, 22 maig 1933.

Mala fé a «ultrança»

Aprofitant un comentari al voltant de la manera de portar-se en les conferències i actes públics, aparegut a «Crònica Targarina», i la ressenya del parlament del Sr. Rovira i Virgili, publicada en el mateix periòdic, «Acció Comarcal» una vegada més—i poc es devien pensar que se'ls hi tingués d'acabar tan aviat allò de poguer dir disbarats a tort i a dret sense que ningú els contradís—ens ha volgut oferir una nova mostra de la manca de lògica i de la mala intenció tan característiques en les seves planes.

Si a «Crònica Targarina», els conceptes que va exposar el Sr. Rovira i Virgili, van aparèixer més o menys ben sintetitzats, no és cosa que ens toca pas a nosaltres d'escatir. Però els d'«Acció Comarcal», prou que els varen entendre. Els varen entendre i saben perfectament el que va dir el Sr. Rovira i Virgili. I és precisament per això, i per què els hi va arribar al viu, que ara ells «bonès animetes» despistant i fent allò que vulgarment se'n diu fugir d'estudi pretenen desvirtuar certes veritats, que a ells no els hi agraden prou.

Car en Rovira i Virgili, com nosaltres mateixos ara, no ho va negar pas que les doctrines primeres de l'Església, —i ara també podem afegir-hi la «Rerum Novarum» i la «Quadragesimo anno» si bé en aquestes l'església ja comença a fer-hi el seu tradicional equilibrisme—, anessin de cara a l'humil i no al poderós. Però ah, i ací precisament estriba una de les més greus acusacions que es poden fer a l'Església, —a l'Església corporació, no a la doctrina, —és que aquestes doctrines, no solament l'Església les té abandonades sinó que sempre, sempre i com mai en aquests últims temps la trobem al costat, apoiant i servint als poderosos, que si algun interès tenen, és el de què aquelles doctrines ningú mai les porti a terme.

I és en això on Rovira i Virgili atacava l'Església. Es en aquesta política, tan terrenal, tan antihumana, tan anticristiana que l'Església i els seus acòlits s'han desprestigiats davant de les multituds. I tot perquè en lloc de buscar les aliances entre els humils, ells la gent que prediquen l'humilitat, s'han aliat amb tot allò que és poder i riquesa. Han falsejat les seves doctrines.

Recordem molt bé, que en una conferència que va donar ací a Tàrrrega el canonge Cardó, va retreure aquelles paraules d'un sindicalista que deia: «Si, si, vosaltres teniu les doctrines, però és gràcies a la nostra Star, que es posen a la pràctica».

Però no és això solament, sinó que seguint l'imatge, podríem dir que aquesta Església s'ha posat i no una sola vegada, al costat dels que amb el «maüser» han fet callar per força als que amb Star o sense, volien que s'implantés una mica, mica, d'aquelles doctrines.

I no cal pas buscar gaire amunt de la història, no, per trobar proves de com actua i s'alia l'Església. En el panorama internacional d'avui veiem com acata a Mussolini, i contemporatitza amb Hitler. Des del Vaticà mateix se segueix una política de dues cares, en Alemanya i en Austria. Cal estar aliat amb la gran plutocràcia.

Es clar, els d'«Acció Comarcal», ja hi trobaran una excusa. El respecte als poders constituïts, i l'indiferència davant de les formes de Govern, no és veritat? Pueril excusa però, perquè la desmenteix rotundament el que succeeix avui a Espanya. Ací com que manen i no pas del tot encara aquells que volen implantar els ideals cristianíssims de justícia social, tot és oposició, resistència, i campanyes en contra de la República. Es consideren perseguïts com se'n consideren els grans terratinents i les grans fortunes tot allò que tingui quelcom de reacció, d'esperit mesquí i egoista de ganes que res avenci va amb ells. I ací no els acaten ni els adulen, ni els serveixen, pas els poders constituïts.

Que no és però tampoc aquesta la seva missió sinó que és la de servir en la seva puresa, en la seva intenció, en el seu esperit, les doctrines social-cristianes. No ho fan així, i és d'aquesta manera com van en contra de les reivindicacions obreres.

I voler fer veure una cosa per una altra, voler confondre les doctrines amb la pràctica, és mala fé. Mala fé a «ultrança». Com també ho és donar interpretacions equívocues, a una cosa que ja se sap de què va.

El respecte que ens devem

Totes les hores trascendents en la vida dels pobles reclamen sacrificis individuals i col·lectius. Un estat nou, talment com una vida nova, exigeix una gestació de més o menys durada, però curta o llarga fatalment dolorosa, i l'encert rau en no perfortbar aquest període creacional i constructiu per tal que a l'esforç que ell suposa no s'hi afegeixi el de l'estorb que el voldria deturar.

Per això resulta estrany que en un país on l'ordre arribà a esdevenir un mite, ara vulgui alçar-se la realitat d'un ordre ferit; i ratllant a lo paradoxal, que els elements més obligats sino per la seva formació i intel·ligència, per la concepció tranquil·la que tenen de la vida, com a resultat de tenir resoltes les necessitats més imperioses, se'ns mostrin com uns apassionats rebentaires, com uns anarquistes sense contingut, i, amb un simple esverdador, partidaris de la prèvia catàstrofe col·lectiva com a nota simptomàtica d'una protèrvia malaltica i qui sap, si entrellucant amb la desfeta la satisfacció d'ambicions rastreses, i passions inconfessables.

La República segueix el seu camí en moments de grans convulsions, de fallides de sistemes, quan encara les nafres de grans desencisos no s'han tancat, i plana la temença que d'altres se n'obrin de més fondes en plaç massa breu; l'obligació doncs de tots, idealistes i pràctics, amants de la pau, i temporalment inquietos, els devots d'una o altra doctrina, de tots enterament, està en no pertorbar la plasmació del règim jurídic nou, i acatar-lo un cop establert. Tot el demés,—i cec ha d'estar qui no ho vegi—, és arregar les pedres amb que fatalment seran embestits els castelletes de cartró alçats per l'odi, i les il·lusions covades en la creença que arreu plana beatitud i que l'únic torturat o incomprès és ell.

ANTONI BERGÓS.

Autonomia municipal ⁽¹⁾

Si el concepte que mereix al Sr. Fitè, l'Autonomia municipal tingués gaires Ajuntaments adptes, d'aquests que procuren no assistir el conseller rebel a la sessió, i aproven les censures per unanimitat, aviat podriem escriure AUTONOMIA = ANARQUIA.

Recomanem al Sr. Fitè, llegeixi l'article 247 de l'Estatut que diu: «Respectant l'Autonomia municipal en quant al nomenament i separació de funcionaris municipals, el Govern podrà dictar reglaments de caràcter general per a impedir que els Ajuntaments desatenguin els seus serveis tècnics o els encomanin a personal al qual falti la garantia d'un títol oficial». I no volem retreure més articles que provarien més encara la posició falsa de l'Ajuntament en aquesta qüestió.

En nom d'aquesta pretesa autonomia, si no es vetllés pel compliment de les lleis, podria donar-se el cas, que un Ajuntament encomanés el càrrec de Veterinari a un ferrer.

¿I els veïns de Tàrraga, doncs, que no tenim el dret, de què si hi ha un Ajuntament que prescindeix de les lleis, hi hagi un Govern, que curi de fer-les complir?

Aquesta autonomia que ells apliquen tan ampliament, els ha permès de crear una plaça d'oficial primer de secretaria, en una sola sessió municipal. Això encara que el mateix Estatut, mani que en els Municipis, que tinguin més de 4.000 habitants, els empleats municipals, ingressaran *sempre per oposició*.

Per avui prou, millor és que els nostres consellers, procurin no fer jocs de mans amb paraules i escamotejar al poble qüestionetes d'amor propi que haurien de dur-los a la dimissió col·lectiva, i el primer l'Alcalde, Sr. Francisco Fitè i Pons.

(1) Vegi's la sessió de la plana 5.

Espurnes

Idil·lis municipals

Dimecres, 17, a la nit, i després de la sessió clandestina de Casa la Vila, els serenos tingueren molta feina a dissimular i tombar de cantonada, per no trencar els festejos tan animadíssims i encaramelats que tenien lloc als carrers més centrals de la ciutat.

Fixeu-vos, si nó:

El Plats i olles amb el Costafreda, es donaven cops a l'espatlla, al carrer Cervera.

L'Agell i En Segarra, sota l'olm del Passeig.

En Súria i En Flaquer, davant la casa d'aquest últim.

I l'ex-republicà Cucurull i En Seriol, al carrer d'Alonso Martínez.

Instigats per aquestes sospitoses converses a dúo, hem preguntat a En Petit i a En Morguí (redactors de les notes de societat d'«Acció» i «Crònica») si es tractava d'algun casament, i ells enterats com sempre, ens han contestat que ço que es preparava era l'infantament del nou secretari.

*El secretari que ja no és secretari
viu al carrer Sant Josep*

Un veí del carrer Sant Josep, esperava per llevar-se el primer dia de Festa major, la diana de la Banda municipal.

El veí de referència, però, es va llevar a les 12, car la Banda, encara és hora que hi faci cap.

Al posar-se els elàstics, exclamava cridant—això ens ho ha explicat una veïna que en aquella hora posava les quatre cebetes al sofregit del pollastre.

—«Ah! com es coneix que el secretari ha deixat d'ésser secretari!»

Consellers de 1.ª i de 2.^a

Com ja és de suposar en una majoria tan aristocràtica com la que tenim a l'Ajuntament té d'haver-hi classes, per força. Hi ha doncs consellers de primera i de segona.

Els de primera són els que tenen dret a anar a totes les sessions clandestines-extraordinàries que se celebren, ni que siguin a mitja tarda. Els de segona només poden anar a les clandestines de la nit. També n'hi ha de tercera, però ara aquests no van a les sessions públiques, que són les úniques a què tenien dret anar.

L'últim dimecres a la tarda, va haver-hi reunió dels de 1.ª, que ho eren tots excepte el senyor Costafreda, que es veu que és de segona. Dels de 3.ª, ja no cal parlar-ne.

I, visca la democràcia!!!

«Plagi i Demagògia»

Estem disposats a deixar el nostre Diccionari als d'«Acció Comarcal» i després als de «Crònica», per tal es puguin ben bé empollar la significació d'aquests dos mots, que pel que es veu—així s'ho diuen mútualment—no els poden digerir.

¡Fins en això es plagien, Mare de Déu!

Municipals

Sessió del 17 Maig

A les 10 de la nit ferem cap a l'Ajuntament. La sala de sessions era fosca. A dins de Secretaria grans discussions. L'aspecte era de què n'hi havia per estona.

Marxàrem i no val gaire la pena d'esperar-se, perquè a la sala de sessions només s'hi fa el simulacre.

Basta, però, aquesta manera de procedir, perquè ens adonem una vegada més dels mètodes que empren per governar, els de la majoria municipal. Serveix, també, per posar de relleu, la mala tàctica de què les oposicions, que són les que tindrien de fer que les coses es discutissin i es possessin en clar en públic, s'estiguin a casa. Això, ni que sigui d'una manera involuntària, facilita la mala tasca dels altres.

Sessió del 22

Comença a les 10 de la nit, sota la presidència del senyor Fité. Cal fer notar que no hi va acudir el senyor Costafreda. També cal dir, que a la tarda va haver-hi sessió clandestina, de dos quarts de 7 a dos quarts de 9, a càl Secanell, amb l'assistència del senyor Fité.

Després dels assumptes de tràmit, es va llegir l'acta de presa de possessió del nou i legal secretari En Jaume Foraster.

Prengué la paraula el senyor Fité i digué que aquest nomenament era un atemptat a l'autonomia municipal (sic). (Sr. Fité, què vol dir autonomia municipal?)

Va proposar que constés en acta la protesta pel nomenament d'aquest Secretari, que els havien imposat per força. «Es una ordre superior i l'acatem per força». Per unanimitat s'aprova aquesta proposició. (Dimitir per unanimitat deu també ésser un atemptat a l'autonomia municipal, no?)

Va acordar-se nomenar al senyor Seriol, d'Ofici el primer de Secretaria. La comissió de Finances que es cuidés de buscar i de trobar la corresponent consignació.

Després de què el senyor Fité, vingui preguntar al senyor Elies si volia parlar, i aquest de no voler dir res, es va alçar la sessió.

Degut a l'excés d'original d'interés actualíssim ens hem vist obligats endemés d'augmentar el nombre habitual de pàgines, a no poguer publicar la secció d'espectacles, uns comentaris de la cursa ciclista i altres articles.

Esports

Els partits de Festa Major

Talment foren partits de festa major, ja que bon nombre de jugadors s'ho prengueren d'una manera que semblava que no tinguessin una engruna d'amor propi per demostrar al públic que no es desplaça al camp de joc per a avorrir-se, sinó per a disfrutar.

Si tenim de parlar del desenrotllament dels partits, del primer no cal parlar-ne, ja que foren noranta minuts de piloteig sense to ni so.

Del segon en parlarem perquè es marcaren més nombre de gols, encara que els mateixos no demostrin el joc emprat per ambdós equips. Per l'Espanyol, tenim d'assenyalar la bona actuació de la defensa i l'extrem esquerra; els demés, passadors i molt dolent en Garreta, ja que per ésser un as es demostrà molt indiferent i apàtic. El públic, amb justícia, li feu quiscuna ovació de xiulets.

Pel Tàrrrega, si la defensa i mig centre es compenetraren molt bé amb els ales formant un conjunt força remarcable, la davantera no es vegé per enlloc.

Caldria que el públic no es portés tan malament amb els àrbitres, que mereixen tots els respectes. L'actuació del senyor Segura no s'hi podia veure mala fe, ja que si sofri equivocacions no perjudicaren d'una manera clara a cap dels equips contendents.

LLOP.

Un prec als peregrins

«Acció Comarcal», en el seu últim número i a propòsit de l'any 1933, any sant, any jubilar, fa una crida a tots els peregrins perquè facin acte de presència a les peregrinacions a «terra santa» o a Roma i si per una raó o altra no es veuen amb cor d'emprendre tan llarg viatge, poden anar més aprop, a Lourdes, on se celebra el 75 aniversari de les aparicions de la verge blanca a la beata Bernardeta.

També es lamenta del poc contingent de peregrins que dona Tàrrrega, quan a Fuliola que és més petit hi ha hagut anys que han estat 30 ó 40. Em sembla, però, que si els «catòlics» d'«Acció Comarcal» no empren els mitjans de què es varen valdre per a fer-los anar als «exercicis» de Mas de Colom, sobranen totes les carabasses i petxines, signe del peregrí.

M. F.

Quan la clerical·la intolerant i anticristiana no pot perseguir, diuen que són perseguits. Així no és estrany que aquesta genteta blasmi ara, en contra la Llei de Congregacions religioses. Farsants! (De «L'Igualadí»)

Comentaris

Puresa pre-electoral.—Per la premsa local tothom ja ha pogut adonar-se dels nomenaments de presidents i suplents de meses electorals fets per la Junta del cens local. Sembla talment com si fos una llista de votants segurs de la dreta. El hó i milloret dels nostres reaccionaris hi llueix el nom. No n'hi ha gairebé ni un per remei, que pugui ésser dubtós. En mig de noms d'allò més escollit a favor de les dretes hi trobeu ben repartidets en Pau Roca Merli, Ramon Massanés, Emili Beleta, Magí Ribera, Josép Albareda Flaqué, Miquel Martí, Esteve Falcó (el valent Acció-Popularista que el dia de les eleccions al Parlament Català anant a «buscar» l'acta de Bellpuig de poc que per «valent», no hi deixa la pell), etc., etc.

I parlem d'això no pas perquè ens interessi tenir presidents de meses, ja que no és pas amb aquests procediments que tenim de triomfar. Ho fem per posar de relleu les maniobres de certa gent, que fan les coses al seu caprici, sense to ni so, i procurant només d'afavorir-se. La suprema llibertat és el seu jo. La democràcia la seva conveniència.

També és hó de remarcar aquest fet—que en tots els cercles polítics republicans i de sentit comú, ha estat comentadíssim—perquè delata per endavant com pensen dur a terme la puresa electoral els nostres dretistes. Ah, com treballaran a gust els Angels, i els «Ulleds»! Però ens sembla que s'han descobert una mica massa aviat.

Ara, que el que ha succeït, no era gens d'estranyar, perquè només cal veure els noms que signen l'acta de nomenament: Montes, Costafreda i Fontanet. L'estrany és que vetllant per la puresa no s'hi hagin posat ells mateixos. El senyor Angel sobretot hi té una gran pràctica.

Urbanisme anarquista.—Fa pena i fàstic de debó la política urbanística que se segueix des de Casa la Ciutat. Tan aviat es vol aplicar el plànol amb tota rigurositat, com se'n fa cas omís, i es proposen modificacions, o bé es fa alguna obra que no podria fer-se i es deixa passar. Ara mateix i això només és un detalllet del que de tot això pensem dir, mentre ens acabem de documentar, s'han fet dos pilans d'una portalada del pati que hi ha davant de Correus, que s'han fet fora de la línia, dels edificis nous. El fet en si mateix no tindria cap importància si no fos exponent de tot un sistema.

Que en el plànol hi ha coses que poden o no poden ésser és cosa que caldria estudiar. Però el plànol no està aprovat?—i llavors la responsabilitat de tot cau damunt dels que l'aprovaren—, doncs que es compleixi sense fer alts ni baixos.

Què el plànol es veu que és una cosa que és impossible de dur a terme? Doncs llavors que es miri de fer-lo possible, trobar-hi solucions, i que mentrestant mani el sentit comú, i les coses es facin amb equitat. Si més no, sabrem a qui donar la culpa de les etzagaiades i els favoritismes, i no valdrà el sistema d'ara, de què quan convé es dona la culpa al plànol, i quan convé el plànol és inexistent.

La llei de congregacions religioses — Aprovada

Tolerància....

No havia sentit mai al Sr. Tries de Bes, més confeso sincerament que en la conferència que el diumenge passat donà a l'Ateneu, em decepcionà. Esperava d'ell que apuntés solucions als greus problemes que arreu de Catalunya i Espanya hi ha plantejats, més tot el seu parlament fou el que en termes vulgars es diu «de cara a la galeria».

Vull referir-me especialment als comentaris que va dedicar a la Llei de Confessions i Congregacions religioses. No tingué la valentia d'atacar-la francament i sols com argument esgrimí aquell «**VOLEM UNA GRAN TOLERANCIA PER A QUE TOTHOM PUGUI PENSAR LLIUREMENT EL QUE VULGUI**».

Aquestes paraules, dites per un home com en Tries de Bes, gairebé són un sarcasme. Tolerància ells i els seus, si mai l'han coneguda; tolerància ells, si mai han volgut conviure amb els que no pensen com ells! Segurament que molts dels senyors i senyores que l'escoltaven, quan apel lava a la tolerància de tothom, els venia a la memòria fets que els feien enrogir la cara de vergonya, recordant aquella almoïna donada a canvi d'anar a una processó; d'un jornal o d'un favor concedit Déu sap a canvi de quines humiliacions.

Ja els en podeu demanar de tolerància als vostres, senyor Tries, perquè molts dels que us escoltaven, no poden o no volen capir allò que els explicaveu, que un Protestant, un Sino o un Turc, assistissin a una festa religiosa catòlica, sense que llur religió en vingués a menys.

Tolerància, sí, senyors de la Lliga, però una tolerància ben liberal per a tothom, que sia una veritat el respecte a la llibertat de pensar de tots els ciutadans, sigui la quina és vulgui la seva creença religiosa o política.

KARR.

aquesta justíssima llei—ara ens agradaria que sortissin els d'«Acció Comarcal» a dir-se liberals i a parlar del sectarisme—cal que la nostra ciutat no es quedi endarrera perquè pugui ésser totalment complerta. El cens escolar de Tàrraga és molt important, i no tenim de voler que els infants estiguin en condicions antihigièniques. Per això cal ja des d'ara preparar-se, per si amb les Escoles que es construeixen, i l'edifici que actualment ocupen els Escolapis no n'hi ha prou. Creiem que potser no.

Per no trobar-nos a l'Octubre i després al Gener en un problema, i com que l'Ajuntament que ara tenim a ben segur que serà el primer en fer els possibles perquè problema hi hagi, seria potser molt convenient, que s'anés a la formació d'una comissió integrada per totes les entitats republicanes i populars de Tàrraga, per anar-ho ja preparant tot.

Jo.

6288 — Imp. «Crònica Targarina». — Tàrraga